

slovo PRAVDY

01
2020

Číslo: 01 2020
Ročník: XIX
Vydavateľ: Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

**Zodpovedný
redaktor:** Ján Rybár

Webová stránka: www.slovopravdy.com
E-mail: redakcia@slovopravdy.com

Adresa redakcie: Janka Kráľa 4
(SRB / SK) 21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce
Slovenská Republika

Tlačí:

OBSAH

2

KRISTOVA OSOBA

4

PRIEDUCHY NEBIES

6

POKLOP ODPADKOVÉHO KOŠA

8

PÔVOD ŽIVOTA

10

ANJELI

14

OTÁZKY MLADÝCH

15

PRVÁ OTÁZKA

16

SEDEM ZBOROV

18

SVÄTÍ, KTORÍ TRPELI

21

BOŽÍ DOKONALÝ SLUŽOBNÍK

24

ŠTYRIA PREDSTAVENÍ SYNAGÓGY

26

POSLEDNÉ SLZY

27

DOBRE ZVESTI Z NEBA

„... V KTOROM AJ VY POČUJÚC SLOVO PRAVDY, EVANJELIUM SVOJHO SPASENIA“
Efežanom 1:13

Časopis vychádza každé tri mesiace a zasielame ho každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

KRISTOVA OSOBA

[18]

Jeho neporušiteľná bezúhonnosť [4]

David McAllister, Donegal, Írsko

Hľadali sme spoločne na argumenty tých, ktorí popierajú bezúhonnosť nášho Pána Ježiša Krista. V minulom článku sme hľadali odpoveď na ich tvrdenie, že ak nemohol zhrešiť, potom Jeho pokušenia neboli skutočné. V dnešnej úvahe budeme uvažovať o ich námietke, že ak nemohol zhrešiť, potom Jeho pokušenia nemajú žiadnu praktickú hodnotu pre nás dnes.

Z istého pohľadu ich tvrdenie ani nie je hodné toho, aby sme sa ním zaoberali, pretože Písmo vraví, že to, čo vytrpel na zemi, vrátane Jeho pokušení, má pre nás význam. To by malo vyriešiť túto záležitosť pre každého, kto tvrdí, že verí Biblii. Predsa však venujme čas odpovedi na tento pohľad, keďže aj pre nás je dobré vedieť o rôznych spôsoboch, ktorými sú Jeho pokušenia pre nás užitočné. Pozrieme sa na tri oblasti, v ktorých Jeho utrpenia prinášajú úžitok nám, veriacim v dnešnom svete.

Po prvé, poskytujú nám objasnenie toho, ako pokušenie vzniká a aká je jeho povaha. Keď si o nich čítame,

je nám bezpochyby jasné, že pokušiteľom je Satan. Bol taký už od počiatku (1. Moj. 3) a je takým stále. V zázname o pokúšaní Pána Ježiša (Matúš 4 a Lukáš 4) je nám jasne ukázané, že diabol vedie neustálu kampaň proti Bohu a proti tým, ktorí Mu patria a teda že i my sme nutne predmetom jeho útokov po celý čas nášho pozemského života.

Je nám tak ukázaná nielen totožnosť nášho útočníka a jeho neprestajné nepriateľstvo, ale môžeme nazrieť aj do jeho taktiky a metód, ktoré používa. Bude sa napríklad snažiť zasiahť do našich myslí pochybnosti tak, ako to robil pri Osobe Pána Ježiša („Ak si Syn Boží“); pokúša sa doviest' nás k neposlušnosti naproti Božiemu slovu („Padni a poklož sa mi“); dávať nám falošné sľuby („Toto všetko ti dám“); a citovať Písmo vytrhnuté z kontextu tak, aby to poslúžilo jeho vlastným záujmom („Je napísané“).

To, čo máme zaznamenané o pokušeniach nášho Pána nám ukazuje aj na oblasti, v ktorých sme zraniteľní. Je až udivujúce, aké je toto

posolstvo nadčasové. Ako je často pripomínané, tri pokusenia Pána Ježiša korešpondujú s tromi vlastnosťami, ktoré Eva videla na ovocí stromu („dobrý na jedenie... žiadosťou očiam... prežiadúcný strom, aby urobil človeka rozumným“ 1. Moj. 3:6) a s tromi vecami, o ktorých Ján hovorí, že sú „zo sveta“ („žiadosť tela, žiadosť očí a chlúbna pýcha života“ 1. Jána 2:16). Pokušenie premeniť kamene na chlieb korešponduje s „dobrým na jedenie“ a „žiadosťou tela“; pokušenie v pohľade na kráľovstvá sveta sa týka „žiadosti očiam“ a „žiadosti očí“; pokušenie zoskočiť z krídla chrámu je podobné „prežiadúcnemu stromu, aby urobil človeka rozumným“ a „chlúbnej pýche života“.

Vidíme teda, že hoci neexistovala možnosť, že by Pán Ježiš podľahol týmto veciam, napriek tomu nám poskytujú múdrosť ohľadom diablových útokov na nás.

Po druhé, ukazujú nám príklad, ako odpovedať na pokušenie. Pán Ježiš je nám príkladom vo svojom citovaní a poslušnosti Božiemu slovu v čase pokušenia. Satanove pokusy prinútiť Ho neposlúchať zakaždým odbíja dvoma mocnými slovami: „Je napísané.“ Jednoznačne potvrdzuje plnú autoritu Písem. Boh prehovoril a tak neostáva žiadny priestor na neposlušnosť či čiastočnú poslušnosť, alebo kompromisy. Boli by sme zachránení od mnohých problémov, ak by sme jednali so Satanom a s tým, čo na nás uvaluje, výhradne na základe Božieho Slova a v jeho dokonalej autorite.

Pán nielenže cituje Písma, ale slová, ktoré cituje, sú vždy úmerné

tomu, o čo sa jedná. Samozrejme, toto nás nijako neprekvapuje, pretože Pán Ježiš je Boh. Nemusel sa učiť Písma, keďže je ich autorom; a On, ktorý je nekonečne múdry, sa nemusel ani namáhať, aby našiel príhodné miesto. Ponaučenie pre nás je však jasné. Jeho príklad nám ukazuje neoceniteľnú hodnotu Písem v odolávaní zlému. Pre nás to znamená, že ich potrebujeme čítať, premýšľať o nich, študovať, učiť sa a aplikovať.

Tak, ako tieto všeobecné body, sú Pánove odpovede na konkrétne pokusenia aj vzorom pre to, aké majú byť naše priority: Božie Slovo (nemáme klásť naše telesné potreby nad našu potrebu sýtiť sa Písmom); sláva Božia (máme oslavovať Jeho a slúžiť Mu, nie Satanovi, ani nikomu inému); a Božia vôľa (nepokúšať Ho tým, že svojvoľne budeme robiť veci, ktoré nie sú podľa Jeho vôle).

**POKUŠENIA PÁNA JEŽIŠA SÚ
DÔKAZOM TOHO, ŽE AJ NÁM
MÔŽE POMÁHAŤ V NAŠICH
SKÚŠKACH.**

Nakoniec, pokusenia Pána Ježiša sú dôkazom toho, že aj nám môže pomáhať v našich skúškach. Toto je úžasná skutočnosť. Pokusenia nie sú hodnotné len pre nás, vo svetle ich učenia a príkladu, ktorý nám poskytujú, ale nás uistujú aj v tom, že Pán Ježiš Kristus je dokonale spôsobilý ku svojej terajšej veľkňazskej službe. Po Božej pravici sedí ten, ktorý vie, čím prechádzame, vie to v tom najhlbšom zmysle, pretože tým prešiel sám.

„Lebo nemáme veľkňaza, ktorý by nemohol súcitiť s našimi slabosťami, ale pokúšaného vo všetkom, podobne nám, bez hriechu“ (Žid. 4:15). „Lebo tým, že sám trpel, keď bol pokúšaný, môže spomáhať pokúšaným“ (Žid 2:18).

Toto bol iba letný pohľad, ale veríme, že bolo povedané dost, aby sme ukázali falošnosť tvrdenia, že bezúhonnosť by znamenala, že Jeho pokušenia pre nás nemajú žiadnu cenu.

► *Pokračovanie nabudúce*

„LEBO NEPRESTALI JEHO ZLUTOVANIA. SÚ NOVÉ KAŽDÉHO RÁNA; VEĽKÁ JE TVOJA VERNOSŤ.“
(PLAČ JEREMIÁŠOV 3:22-23)

Keď hľadáme späť, môžeme si pripomínať dobrotu a vernosť Boha, pod ktorého krídlami sme skrytí. Pri spomienke na Jeho neprestajnú starostlivosť a nemennú lásku dvíhame svoj Eben-ezer a vyznávame: „Potiaľto nám pomáhal Hospodin“. Spomíname si na Pánove povzbudzujúce slová Jozuovi, keď stál pred novými okolnosťami a výzvami: „Ako som bol... tak budem...“ (Joz. 1:5). Po mnohých rokoch, keď zakúšal Božiu milostivú pomoc a starostlivosť, Jozua pripomína starším Izraela: „...znajte celým svojím srdcom a celou svojou dušou, že nepadlo ani jediné slovo, aby sa nebolo splnilo, zo všetkých tých dobrých slov, ktoré hovoril Hospodin, váš Bôh, o vás, všetky sa vám naplnily, nepadlo z toho ani jediné slovo“ (Joz. 23:14). Aké povzbudenie, keď sú pred nami dni, v ktorých nás čaká toľko neznámeho!

PRIEDUCHY NEBIES

A. J. Higgins

Kým Božia zhovievavosť za dní Noacha vyčkávala, hriech dosiahol svoj vrchol. Prišiel však deň, keď Boh povolal Noacha do korábu, zavrel ho vo vnútri a obrátil svoju pozornosť na vyrovnanie sa

so skazenosťou, ktorá prerástla celú zem. „Roztrhly sa všetky žriedla velikej priepasti, a otvorily sa prieduchy nebies“ (1. Moj. 7:11). Ten výraz „otvorili sa prieduchy nebies“ dal vzniknúť myšlienke potopy

spôsobenej vodnou parou, ktorá obklopovala planétu Zem, chránila ju a podporovala dlhovekosť, ktorou sa vyznačovala doba pred potopou. To je iste možné, ale taktiež hovorí o hojnom vyliatí Božieho súdu na ľudstvo a jeho hriech.

Výraz „prieduchy nebies“ sa v Starom Zákone vyskytuje už len dva razy. Počujeme ho z úst posmievača, „na ktorého ruku sa opieral kráľ“ v 2. Kráľ. 7. Odmietal, že by nebesia mali akýkoľvek záujem alebo schopnosť zasiahnuť. Bola to chyba, za ktorú draho zaplatil.

Podstatnejšou pre našu tému je tretia a posledná zmienka o „prieduchoch nebies“. Znova je to v situácii, keď sú ľudia poznačení neposlušnosťou voči Bohu. Máme tu dokonca zaznamenaných sedem hriechnych prejavov, ktoré ukazujú, že si znova zaslúžili Boží trest. Znevažovali Boží oltár, opovrhovali Jeho menom, pochybovali o Jeho láske, oberali Ho o to, čo si zaslúži, popierali Jeho starostlivosť, zneuctoovali Ho svojimi prejavmi voči svojim ženám a znižovali význam služby Hospodinovi. Pohár pretiekol; ich nepravosť bila do očí, napísaná veľkým písmom, viditeľná pre všetkých.

Znova od Božieho trónu vychádza slovo: „Pootvárať nebeských prieduchov.“ A predsa, to, čo nasleduje, je udivujúce. „A vylejem vám požehnanie až prehojne“ (Mal. 3:10). Je tu ľud, ktorý si zaslúži Boží súd. Je tu národ poznačený zlyhaním a odvrátením sa. Videli Božie milosrdenstvo a milosť v obnovení a návrate do ich zeme, avšak vrátili sa k svojmu pôvodnému

postojom ľahostajnosti a vlažnosti. Napriek tomu ich však Pán Boh túžil požehnať. Nebola to záplava súdu, ale požehnanie, ktoré túžil vyliat' na svoj ľud.

Aj my môžeme byť povzbudení slovami proroka Malachiáša, pretože svoje poslanstvo uvádza pripomenutím Boha, ktorý sa nemení: „Lebo ja Hospodin sa nemením“ (3:6). Aké úžasné vyjadrenie v závere Starého Zákona. Boh sa nemení. Nenávidí hriech v knihe Malachiáša rovnako, ako to bolo v 1. Mojžišovej 6. Túži však žehnať svoj ľud a doviest' ho ku všetkému dobrému, ktoré na nich môže vyliat'.

Podobne ako Izrael, aj my musíme vyznať svoje zlyhanie. Spoznali sme plnosť Jeho milosti a milosrdenstva. Napriek tomu Ho tak málo chválime, málo sme Mu oddaní, málo poslušní, málo Mu slúžime. Podmienky v dňoch proroka Malachiáša sa odrážajú aj v podmienkach v Laodicei (Zjav. 3:14-22) a žiaľ, aj v srdciach mnohých z nás.

PÁN BOH STÁLE ČAKÁ ZA
„PRIEDUCHMI NEBIES“,
PRIPRAVENÝ VYLIAT'
POŽEHNANIE.

Pán Boh sa nezmenil! Stále čaká za „prieduchmi nebies“, pripravený vyliat' požehnanie. Jeho volanie je stále rovnaké: „Doneste celý desiatok... a nože ma potom zkúste...“ (3:10). Nech nás tieto slová rozhorlia k tomu, aby sme Mu dali všetko, čo si zaslúži – našu lásku, chválu i poslušnosť.

Dôkazy: **POKLOP ODPADKOVÉHO KOŠA**

Michael Penfold, Bicester, Anglicko

Tento článok by bol veľmi zábavný, ak by to tí, ktorých sa týka, nemysleli vážne.

Britský televízny seriál Dixon of Dock Green sa vysielal neveriteľných 25 rokov. V roku 1990 chcel Ted Willis, bezbožný scenárista stojaci za týmto seriálom, dosiahnuť zmenu v dohode o vysielaní, dúfajúc, že tým vydláždí cestu prezentácii humanizmu v náboženských programoch, popri kresťanstve. Keď vysvetľoval svoje motívy výboru v snemovni lordov, barón Willis sa priznal: „Som úplne neveriaci. Nebudem sa za to výboru ospravedlňovať. Bol som vychovaný ako primitívny metodista. Myslím, že už ani neexistujú. Ak si niekto sadol v modlitebni na vankúš, vykonal tým veľký hriech. Stratil som vieru, keď som mal 14 rokov. Šiel som na koniec záhrady a povedal som: „Ak existuje Boh, nech dvihne poklop na nádobe na odpadky. Nech dvihne ten poklop a to bude pre mňa dôkaz.“ Som si istý, že všetci sme raz spravili to isté. Samozrejme, Boh ma ignoroval a poklop sa nedvihol.“ Barón Willis

pokračoval vo vysvetľovaní svojich ďalších námietok voči Bohu, ale jeho ateizmus zjavne vznikol tam, na konci záhrady, keď čakal, či sa zdvihne poklop odpadkového koša.

Prečo teda Boh neodpovedal na jeho modlitbu? Pomôžeme si jednoduchým prirovnaním. Predstavte si nasledujúcu scénu: je ráno ich päťdesiateho výročia svadby, keď Mária vojde do kuchyne a nájde Jána, ako drží obruč na hranie. Po tom, čo sa už nejaký čas zaoberá tajnými pochybnosťami o vernosti svojej manželky, sa spýta: „Naozaj ma miluješ?“ Mária, trochu prekvapená, odpovedá: „Čo myslíš, Ján? Samozrejme, že áno.“

„Tak teda, ak ma naozaj miluješ, chcem, aby si preskočila cez túto obruč.“ Máriina myseľ začína pracovať. Z výrazu Jánovej tváre je jasné, že nežartuje. Zmätená a nešťastná vybehne z kuchyne so slzami v očiach a vraví si: „Ak po všetkých tých rokoch nevie, že ho milujem, určite kvôli nemu nebudem skákať cez žiadne obruče.“

Poklop smetného koša pána Willisa sa nezdvihol z toho istého dôvodu, prečo Mária odmietla skákať cez kruh. Tak, ako 50 rokov Máriinej oddanosti jednoznačne dokazovalo jej lásku k Jánovi, tak aj Pán Boh poskytoval mladému Willisovi nepochybný dôkaz svojej existencie, ak by ho len chcel Willis vidieť.

Všeobecné zjavenie

Začnime prírodou. Od obrovského vesmíru až po mikroskopickú DNA, celá príroda hlása existenciu Boha. Hviezdy každý deň hovoria o Bohu, ktorého môžeme poznávať skrze to, čo stvoril (Žalm 19:2). Božie „všeobecné zjavenie“ skrze prírodu necháva každého človeka bez výhovorky (Rim. 1:20) – až tak, že aby sa bezbožný človek vyhol tomu, čo je očividné, musí žiť v neustálom popieraní. Spoluobjavitel' DNA, Sir Francis Crick, varuje svojich kolegov: „Biológovia si musia stále pripomínať, že to, čo vidia, nebolo stvorené, ale vzniklo evolúciou.“ Hľadiac na inteligentný dizajn tvárou v tvár, väčšina ateistov sa stala veľmi schopnými v popieraní hlasu stvorenia a v zahmlievaní očividného.

Napísané zjavenie

Potom je tu Biblia. Daná Božím vnuknutím, Biblia je naozaj zázračná kniha. Jej presnosť, čo sa týka vedeckých, medicínskych aj historických faktov je legendárna. Jej harmónia, napriek tomu, že bola napísaná 40-timi autormi počas 1600 rokov, je udivujúca. Najúžasnejšie sú jej proroctvá o budúcich udalostiach. Predtým, než sa Pán Ježiš narodil, Biblia predpovedala, že Kristus sa narodí

v Betleheme, že Jeho nohy a ruky budú prebodnuté, že bude predaný za 30 strieborných a že sa ukáže Izraelu (jazdiac na oslovi) na deň presne 483 rokov po vydaní Artaxerxovho dekrétu o obnovení Jeruzalema. Každá nová predpoveď daná v Starom zákone vyzdvihuje pravdepodobnosť do ohromujúcich čísel. Vezmúc osem proroctiev, profesor Peter Stoner vypočítal: „Šanca, že akýkoľvek človek by naplnil všetkých osem proroctiev, je 1 ku 100 000 000 000 000 000.“ Napriek tomu sa veľa takýchto proroctiev naplnilo v osobe Krista, niektoré ešte keď bol v Máriinom lone a iné, keď visel na kríži. Aký väčší dôkaz môže človek chcieť? Skutočne, ak ľudia neveria Biblii, ani zázrak by ich nepresvedčil (Luk. 16:31).

AK ĽUDIA NEVERIA BIBLI, ANI
ZÁZRÁK BY ICH NEPRESVEDČIL.

Zjavenie v tele

Akoby všetky tieto dôkazy nestačili, Boh prehovoril vo svojom Synovi k ľudstvu (Žid. 1:1-2). Nie je potrebné nič viac dodať. V stvorení, ktoré vidíme cez mikroskop aj teleskop i v nadprirodzenom pôvode Biblie sa Boh dokázal nad každú pochybnosť. No v Synovi dáva napokon Boh ľudstvu najväčšie zjavenie: Prehovoril vo svojom Synovi. Narodenie z panny, bezhriešny život, jedinečná reč, bolestná smrť a zázračné zmŕtvychvstanie Ježiša z Nazareta je hlasom Boha k človeku. Každý, kto sa rozhodne odmietnuť Syna, odmieta aj Otca, ktorý Ho poslal.

Ked' si slová odporujú:

[1] Pôvod života

A. J. Higgins

Je to azda už dlho, odkedy ste mali svoju prvú hodinu v autoškole. Možno si pamätáte svojho inštruktora (alebo otca), ako vás napomína, aby ste nesledovali len auto pred sebou, ale stále pozorovali celú cestu a vždy mali na mysli „celkový obraz“. To vám umožní predvídať a pripraviť sa na čokoľvek, čo sa môže na ceste stať. Zámerom bolo vyzbrojiť vás, pomôcť vám vyhnúť sa prekvapeniam a vysporiadať sa s prípadnými nebezpečenstvami.

Podobne je pre nás nevyhnutné stále vidieť takýto „celkový obraz“ života pred nami. Filozofi to nazývajú „metanaratívom“, ktorý definujú ako zastrešujúci popis alebo interpretáciu udalostí a podmienok, ktoré poskytujú kostru alebo štruktúru ľudským názorom, pričom dávajú význam a vysvetľujú ich skúsenosti. Do tohto „veľkého príbehu“ zaraďujeme malé udalosti života. Umožňuje nám udržať si duševnú rovnováhu uprostred víln a búrok života.

Napriek tomu, že niektorí tvrdia opak, každý človek má metanaratív, spôsob nazerania na život, ktorý mu umožňuje rozumieť a vykladať životné udalosti. Každá kultúra má metanaratív. V minulých storočiach to bola nejaká forma náboženstva, či

už pohanského, alebo kresťanského. Pre niektorých ľudí dnešného sveta tento „veľký príbeh“ najlepšie vystihol skvelý vedec Richard Dawkins. Jeho pohľad na život vyjadril týmito slovami: „Vo vesmíre slepých fyzikálnych síl a genetickej replikácie budú niektorí ľudia trpieť, iní budú mať šťastie a nedokážete v tom nájsť žiadny poriadok či vysvetlenie, ani žiadnu spravodlivosť. Vesmír, ktorý pozorujeme, má presne tie vlastnosti, ktoré by sme očakávali v prípade, že v ňom neexistuje žiadny plán, žiadny účel, žiadne zlo ani dobro. Nič, len slepá, bezcitná ľahostajnosť, DNA nevie, ani sa nestará. DNA len je. A my tancujeme tak, ako ona píska.“

Toto možno vyjadruje realitu mnohých ľudí v našom dnešnom svete, ale je to pomerne fatalistický (a depresívny) pohľad na život. Doplnenie Quentina Smitha iba pridáva k frustrácii: „Pravda je taká, že najrozumnejšie je veriť, že pochádzame z ničoho, ničím zásahom a nie sme tu pre žiadny účel... Mali by sme pochopiť náš pôvod v ničomnosti a pocítiť úžas nad skvelou skutočnosťou, že môžeme byť nakrátko účastní tohto slnečného svitu, ktorý bezdôvodne prerušil vládu ne-bytia.“ Cítiť úžas nad tým, že nie som ničoho súčasťou je pre mňa pomerne náročné. Sme teda len výtvarom bezmyšlienkovitých, bezcieľných síl, ktoré pracujú na akejsi prvotnej „omáčke“?

Nemali by sme však názory odmietat' len preto, že nás naplňajú pocitom zúfalstva. Pravda musí byť pevná sama v sebe bezohľadu na to, aké pocity v nás pôsobia. Som si však istý, že všetci máme podvedomé tušenie,

že tvrdenie, že pochádzame z ničoho, akosi neznie celkom pravdivo. Človek nepotrebuje mať doktorát, aby vedel, že niečo nemohlo vzniknúť z ničoho.

**ČLOVEK NEPOTREBUJE MAŤ
DOKTORÁT, ABY VEDEL, ŽE NIEČO
NEMOHLO VZNIKNUŤ Z NIČOHO.**

V protiklade k humanistickému pohľadu, náš metanaratív sa odvíja od najvyššieho pôvodcu, Boha zjavenia. Účelom tohto krátkeho článku nie je dokazovať pravdivosť tvrdení Biblie, ale zdôrazniť rozpor medzi svetom humanizmu a svetom, ako ho môžeme vidieť pohľadom Písma.

Jeden z najdôležitejších veršov týkajúcich sa pôvodu života nájdeme v Jána 1:4: „V ňom bol život, a ten život bol svetlom ľudí.“ Aby sme porozumeli dôležitosti tohto verša, musíme sa pozrieť na jeho kontext. Nehovorí o Pánovi Ježišovi, Slove, Jeho vtelení. Toto základné tvrdenie je priamo spojené s Jeho úlohou v stvorení. Predchádzajúci verš hovorí: „Všetko povstalo skrze neho, a bez neho nepovstalo ani jedno z toho, čo povstalo.“ Ako Stvoriteľ je zdrojom života všade, kde sa život nachádza. Naplnil životom stvorené rastliny; dal život stvoreným zvieratám. Obzvláštnym spôsobom daroval život ľudstvu, keď do Adama vdýchol dych života (1. Moj. 2:7). Takže všetok život pochádza od Neho. Bol darovaný, nevyvinul sa sám. Život bol daný od Neho; nevyvinul sa z ničoho.

Význam tejto skutočnosti ani nedokážeme dostatočne zdôrazniť.

Významom života, samotnej existencie života je, aby bol „svetlom ľudí“. Teda Božím zámerom v stvorení bolo, aby samotný život bol svedectvom o Jeho existencii a charaktere. Život, či už v ríši zvierat alebo rastlín, so svojou krásou, pestrosťou, tvorivosťou a silou je zjavením Božej existencie a výrazom múdrosti a starostlivosti Božej o svoje stvorenie. Cieľom všetkého je ukázať ľudstvu Slovo, žriedlo všetkého života. Zdá sa byť samozrejším, že život nemôže pochádzať zo smrti alebo z ničoho. Život musí mať pôvod v nejakom zdroji, nádrži života. Každý život vďačí za svoju existenciu Jemu.

**ŽIVOT MUSÍ MAŤ PÔVOD
V NEJAKOM ZDROJI, NÁDRŽI
ŽIVOTA. KAŽDÝ ŽIVOT VĎAČÍ ZA
SVOJU EXISTENCIU JEMU.**

Žiaľ, ľudia odmietli toto Svetlo stvorenia. Boh, vo svojej predivnej milosti poslal človeka, Jána Krstiteľa, aby svedčil o tom Svetle. A potom, v nekonečnej milosti poslal Svetlo samotné do nášho sveta. Boh sa nám zjavil, aby nám umožnil porozumieť tomuto „veľkému príbehu“.

Všetky hodnoty človeka sa odvíjajú od toho, akého svetonázoru sa drží. Samotná hodnota, ktorú človek prikladá ľudskému životu, závisí od toho, či verí, že sme výsledkom slepých a náhodných evolučných síl, alebo výsledkom Stvoriteľovej jedinečnej a úžasnej práce. A navyše: zmysel života, smer života a jeho účel je určený názorom na jeho zdroj. Tancujeme podľa DNA? Máme len

oslavovať našu kratučkú chvíľu v tejto širšej ničote? Zrážka, ktorú počujete, je stretom dvoch pohľadov na svet, dvoch diametrálne odlišných názorov na zdroj života. Nedajú sa zosúladiť. Všetko ostatné, čo si ceníte, závisí na vašom pohľade na zdroj života.

V nasledujúcich článkoch v tejto krátkej sérii sa pozrieme na niektoré

záležitosti, ktoré sú dôsledkom pohľadu na život, ktorý človek má. Svet humanistického myslenia a svet zjavenia si odporujú vo všetkom. Etika, náš cit pre dobré a zlé, naše hodnoty a to, čo považujeme za dôležité – všetko vychádza z rozhodujúcej voľby, ktorého svetonázoru sa budeme držať.

► *Pokračovanie nabadúce*

ANJELI

[7] Pád – 1. Mojžišova 3

William M. Banks, Škótsko

V 1. Moj. 1:31, potom, ako Pán Boh za šesť dní dokonal svoje dielo, bolo všetko v celom vesmíre „veľmi dobré“. Dnes to však tak nie je. Čo spôsobilo túto zmenu? 1. Mojžišova, 3. kapitola nám dáva odpoveď, čo sa týka „sveta“. Jej význam nemôžeme dostatočne ani zdôrazniť. Ukazuje príchod hriechu „na svet“, ako je to načrtnuté v Rim. 5:12. Hriech do stvorenia bol uvedený skrze Satana, to nám ukazuje Ezechiel kap. 28 a Izaiáš kap. 14 (pozri predošlý diel článku); ale na svet hriech prišiel skrze človeka.

Táto kapitola podáva jediné možné vysvetlenie na súčasný stav

ľudstva a obzvlášť hovorí (okrem iného) o:

- prítomnosti zla – nenávisť, zloba, sebeckosť...
- univerzalite hriechu,
- tajomstve smrti.

Tento odsek Písma popiera teóriu evolúcie, keďže človek začal v najlepších možných podmienkach s jedným jediným obmedzením pre preskúšanie jeho vernosti, lásky a poslušnosti voči svojmu Stvoriteľovi. Odtedy zlyhal v tejto skúške, jeho cesta vedie smerom nadol. Neexistuje žiadna nádej na utópiu, ktorú vidí evolučná teória.

Proces zvedenia „starým hadom... diablom“ (Zjavenie 12:9, 20:2)

Proces zvedenia je uvedený v piatich krokoch:

PODOBA HADA, v. 1a. Ukazuje sa ako „žiarivý“ (viď skorší článok a všimni si spojenie s „poľnou zverou“). V tom čase sa nepohyboval plazením na svojom „bruchu“ a jedením „prachu“, ako je to v tejto kapitole opísané ďalej, vo v. 14. To bolo dôsledkom kliatby. Naopak, Pavel ho opisuje ako „anjela svetla“ (1. Kor. 11:14) v rovnakej súvislosti, ako keď hovorí o ňom ako o hadovi, ktorý „zvedol Evu svojou lstivosťou“ (2. Kor. 11:3). Niet pochyb, že to bol obzvlášť krásny, žiarivý anjel, so skvúcim jasom drahých kameňov, ako je to opísané v knihe Ezechiela 38:13. Takéto nádherné stvorenie sa nedalo ľahko prehliadnuť alebo odohnať!

ZASIA Tie POCHYBNOSTI, v. 1b. Prvé slová, ktoré Satan povedal, zasiali pochybnosť voči spoľahlivosti Božieho slova: „Či naozaj riekol Bôh?“ Vidíme v tom hmatateľný výsmech. V skutočnosti sa pýtal, či sa dá Božiemu slovu dôverovať. A tiež: Môže dobrý Boh vydať príkaz, ktorým obmedzuje? „Nebudete jesť z niktoreho stromu rajského.“

ODPOVEĎ ŽENY, vo v. 2, 3. Prvá odpoveď ženy: „Z ovocia rajských stromov jeme. Ale...“, obsahuje päť omylov, ktoré vykresľujú Boha ako toho, ktorý menej dáva, ale viac požaduje.

Prvé dva omyly bolo vynechanie slov. Vynechala že, mohli jesť „slobodne“ a z „ktoréhokolvek“ stromu (1. Moj. 2:16).

Zakázaný strom poznania dobrého a zlého nebol „prostred raja“ (v. 3a), tam sa nachádzal „strom života“ (2:9; Zjav. 2:7).

K tomu, čo riekol Boh, pridala slová: „ani sa ho nedotknete“ (v. 3b).

Vniesla do Božích slov neistotu – „aby ste nezomreli“ (v. 3c) a tým oslabila jednoznačnú Božiu reč: „istotne zomriete“ (2:17)!

Tým teda vynechala, zmenila, pridala a oslabila jednoznačné Božie Slovo! Znevážila výsady, pridala k zákazom a oslabila trest.

VYNECHALA, ZMENILA, PRIDALA
A OSLABILA BOŽIE SLOVO!
ZNEVÁŽILA VÝSADY, PRIDALA
K ZÁKAZOM A OSLABILA TREST.

POPRETIE BOŽIEHO SLOVA. Niet pochyb, že Satan vo svojej múdrosti rozpoznal neistotu ženy. Vedel, že jeho lákanie bolo účinné. Teraz mohol postúpiť o krok ďalej a vysloviť jasné protirečenie tomu, čo povedal Boh: „Istotne nezomriete!“ Týmto v skutočnosti hovorí, že Pán Boh klame.

OHOVÁRANIE BOŽEJ OSOBY. Tvrdí, že Boh pred ňou niečo skrýva v troch oblastiach:

- otvoria sa vám oči (v. 5b)
- budete ako bohovia (v. 5c) – to bolo túžbou samotného Lucifera v Izaiáša 14:14
- budete vedieť, čo je dobré a zlé (v. 5d). Hriech nepridáva nič dobré a ponechal ich bez moci činiť dobré, či odolávať zlému!

Teda proces zvedenia pokračuje siedmimi krokmi vo vzťahu útoku na Božie Slovo: pochybnosť, vynechávanie, nepresné citovanie, pridávanie, oslabovanie, popieranie a ohováranie. Každý, kto číta tieto stránky a má aspoň štipku vedomia o súčasnom vývoji sveta okolo nás, si iste všimne

VO SVETE A DOKONCA AJ V
NÁBOŽENSKÝCH KRUIHOCH
PREBIEHA NEUSTÁLA SNAHA
POPRIEŤ AUTENTICKOSŤ
A PRAVDIVOSŤ SVÄTÝCH PÍSEM.

aktuálnosť všetkých týchto javov. Vo svete a dokonca aj v náboženských kruhoch prebieha neustála snaha poprieť autentickosť a pravdivosť Svätých Písem. Tento útok je veľmi vážny. Robíme dobre, ak pevne stojíme na celkovej inšpirácii a absolútnej zvrchovanosti našej Biblie.

Pád a jeho následky – v. 6-19

Samotný pád a jeho okamžité dôsledky (v. 6,7)

Adam a Eva nemuseli zhrešiť, hoci mali možnosť tak urobiť. Hoci boli stvorení v dokonalosti človečenstva, neboli svätými ľuďmi v tom zmysle, ako Pán Ježiš. Mali však príležitosť kráčať po ceste, ktorou neskôr šiel Pán Ježiš v Luk. 4:1-12 kde použil, v Jeho prípade, písané Slovo. Samozrejme, Adam s Evou mali hovorené slovo, ktoré bolo povedané priamo im. Boli bez výhovorky.

Prvým krokom na ceste dolu bolo, že Eva videla (v. 6a). To, čo videla, sa zhodovalo s vlastnosťami sveta,

oblasti nepriateľstva voči Bohu, ako to vidíme v 1. Jána 2:16. „Lebo nič z toho, čo je na svete - žiadosť tela, žiadosť očí a chlúbna pýcha života, nie je z Otca, ale je zo sveta“. Bude užitočné zhrnúť si Evinu odpoveď. Videla, že strom so zakázaným ovocím bol:

- dobrý na jedenie – žiadosť tela – hlad – telesné zmysly
- žiadosťou očíam – žiadosť očí – žiadostivosť – duša (sídlo citov)
- prežiadúcný pre múdrosť – pýcha života – múdrosť – duch (centrum inteligencie).

Výsledkom bolo, že „vzala z jeho ovocia“ (v. 6b) a „jedla“ (v. 6c). Neuspokojac sa s tým, že sama neposlúchla, „dala spolu i svojmu mužovi, a jedol“. Hoci on nebol zvedený (1. Tim. 2:14), taktiež bol neposlušný, čo viedlo k vstupu hriechu do sveta. „Preto jako skrze jedného človeka vošiel hriech do sveta a skrze hriech smrť, a tak prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili“ (Rim. 5:12).

Okamžitým dôsledkom bolo, že sa im otvorili oči (v. 7a), ako im bolo slúbené, ale nevedlo to k lepšiemu životu, ale k poznaniu hanby (v. 7b; možno v poznaní toho, že dôsledok ich hriechu bude prenesený aj na ďalšie pokolenia) a k márnemu pokusu zakryť túto hanbu figovým lístím (v. 7c). Museli sa naučiť, že ľudský prístup ku spaseniu je odlišný od Božieho!

Rozhovor s Bohom (v. 8-13)

Napriek ich hriechu, Boh mal o nich stále záujem. Môžeme sa skutočne radovať z takto prejavenej Božej lásky. Jeho túžba po spoločenstve s Jeho

stvorením sa nestratila. Iste to tak je po celé storočia vekov; v svätostánku (2. Moj. 25:8); v chráme (2. Kor. 7:1); v príchode Pána Ježiša, ktorý je Immanuel, Boh s nami (Mat. 1:23; Jána 1:14); v Cirkvi (Mat. 18:20); v chráme v tisícročnom kráľovstve (Eze. 44:4); a vo večnosti, kde je „stán Boží s ľuďmi“ (Zjav. 21:3). Samozrejme, všetky tieto prípady majú svoje nutné podmienky. Tu, v 3. kapitole 1. Mojžišovej prišiel hriech a preto, namiesto radosti z obecnstva, ktorú mali predtým teraz, keď „počuli hlas Hospodina Boha chodiaceho po raji, k dennému vetru večernému... Adam i jeho žena sa skryli pred tvárou Hospodina Boha v prostredku medzi stromami raja“ (v. 8). Aká hanba; aká márnosť! Nemohli sa ukryť – je dobre, ak si to zapamätáme.

Záhradou znie Boží hlas, „Kde si?“ (v. 9). Aký zázrak! Spasenie je Božie hľadanie človeka, nie ľudská snaha o nápravu. Je to prejav Božej zvrchovanosti, Pán Boh preberá

iniciatívu! Toto je prvá otázka, ktorú sa v Biblii Boh pýta. Ako povedal W. H. Griffith Thomas, táto otázka je:

*„Volanie Božej spravodlivosti,
ktorá nemôže prehliadnuť hriech,
Volanie Božej starostlivosti,
ktorá žalostí nad hriešnikom,
Volanie Božej lásky,
ktorá ponúka odpustenie hriechov.“*

Adamova odpoveď vo v. 10 je nesmierne smutná. Užíval si blízkosť obecnstva s Bohom, ale teraz: „Počul som, ale som sa bál (hriech plodí strach!)... som nahý... skryl som sa.“ Otázka vo v. 11: „Či si azda jedol zo stromu, o ktorom som ti prikázal, aby si nejedol z neho?“ vedie k vyhováraniu sa, namiesto využitia príležitosti na pokánie. Muž obviňuje ženu, „ktorú si mi dal“ – nepriamo obviňujúc Boha (v. 12) a ona na oplátku viní hada (v. 13).

► *Pokračovanie nabadúce*

**„TVOJÍM PRÍBYTKOM JE BÔH PRAVEKU, A DOLE NA POMOC RAMENÁ VEČNOSTI.“
(5. Moj. 33:27)**

Aký úžasný úkryt! Aká všemocná, nezastaviteľná sila podopiera a obkolesuje našu slabosť! Aká výzbroj pre ustráchaných svätých, ktorí sa boja toho, čo má prísť! Aká veža, ktorá nám poskytuje útočisko a bezpečie uprostred búrok života! Aká kotva pre dušu v búrlivom mori života! On je nedobytnou Skalou vekov. Jeho moc nikdy neprestáva a Jeho všemocné rameno sa nikdy neunaví. Tvoje starosti a potreby, nech sú akokoľvek veľké, Ho nikdy nepremôžu a nech si akokoľvek skleslý, Jeho večné ramená budú vždy pod tebou. Plynúce tisícročia nijako nezmenšili veľkosť moci Jeho lásky a Jeho starostlivosť o teba ostáva nemenná. Spolahni sa na Jeho večnú moc, keď robíš prvé kroky na nepreskúmanej ceste pred sebou.

Otázky mladých

Alan Summers, Škótsko

Aké sú moje povinnosti voči mojim rodičom?

Väčšina detí z kresťanského prostredia vie, že Biblia učí, že deti majú ctíť svojho otca a svoju matku (2. Moj. 20:12). Ctiť znamená viac, než len poslúchať. Ctenie je prejavovanie úcty a zdvorilosti. Pri deťoch sa to prirodzene ukazuje poslušnosťou. Biblia učí, že povinnosť ctíť svojich rodičov je trvalá (1. Tim. 5:3,8). Neprestáva, keď dieťa vyrastie či oženie/vydá sa, ale pokračuje aj v období dospelosti. Jej podoba sa môže postupom rokov meniť, ale princíp ostáva. Preto pre kresťana neexistuje možnosť ignorovať či opustiť svojho rodiča. Hoci zdravotné a osobné potreby starších rodičov môžu klásť vysoké požiadavky na rodinu, nemali by byť odovzdané iným, okrem najnutnejších prípadov. Starostlivosť o rodičov v starobe je jedným zo základných príkladov kresťanstva.

Musíme uznať, že vyššie uvedený princíp môže byť veľmi náročné aplikovať. Nie každé dieťa je vychovávané v milujúcej domácnosti. Ak je dieťa alebo tínedžer spasený a musí žiť s rodičmi, ktorí sú voči viere nepriateľskí, jedným zo spôsobov, akým môže ukázať pravosť svojho spasenia je, že preukazuje svojim rodičom úctu. Možno je to náročné, ale taká je Božia vôľa. Domnelí

rodičia Pána Ježiša s Ním nie vždy zaobchádzali tak, ako by mali, ale On sa im podriaďoval (Luk. 2:51).

Mali by sme si pripomenúť, že problémy medzi rodičmi a deťmi sú často vyvolané alebo zhoršované zlým správaním zo strany dieťaťa. Dieťa si môže myliť správnu výchovu s nedostatkom lásky. Musíme však pamätať, že Biblia vraví, že Boh, vzor každého rodiča, z času na čas kázní svoje deti, pretože ich miluje (Žid. 12:6). Takže dokonca aj keď je dieťa káznené, povinnosť ctíť a poslúchať ostáva. Hoci trest nie je príjemný, pôsobí nám k dobrému.

Je rozdiel v tom, či sú moji rodičia spasení, alebo nie?

Nie. Poslušnosť je založená na samotnom vzťahu rodičovstva – nie na vzťahu vytvorenom spasením. Môže sa stať, že nespasený rodič prikáže dieťaťu niečo nesprávne, napríklad, že sa nesmie dať pokrstiť, alebo chodiť do zhromaždenia. Tu je otázka, či dieťa nemá poslúchať viacej Boha ako ľudí (Skutky 5:29), keďže Boh prikázal veriacim, že sa majú dať pokrstiť a stretávať sa s inými veriacimi. Čím je dieťa staršie, tým má viac priestoru pre sebaurčenie a teda správna odpoveď závisí od veku dieťaťa. Podľa môjho úsudku pozemská rodina Pána Ježiša sa nie vždy správala tak, ako mala a Pán bol v týchto prípadoch poslušný vôli svojho Otca a nie vôli rodiny. Takéto situácie, zaznamenané v Písme, sa udiali, keď mal tridsať rokov (Marek 3:21,31-35; Jána 2:4). Nemyslím si, že dospelý človek je povinný poslúchať rodiča, ktorý mu napr. zakáže dať sa pokrstiť či vyžaduje od svojho dieťaťa

niečo, čo je v rozpore s Písmom. Avšak každý jeden prípad závisí od konkrétnych podmienok a je v tom potrebné vedenie starších.

Evanjelium v 1. Mojžišovej:

Prvá otázka

John Miller

Svrzganím a hojdaním sedadiel sa ťavy vydávajú na cestu späť do krajiny Kanaán. Môžeme si predstaviť Rebeku, ako sa sama v sebe pýta: „Čo som to spravila?“ Iste sa vo svojej mysli obzerala na nečakané udalosti posledných dní. Ako sa stalo, že je zrazu na ceste do novej krajiny s cudzím človekom ako sprievodcom, aby sa vydala za muža, o ktorom zrejme nikdy predtým nepočula? Práve svoj celý život zverila do rúk tohto cudzinca.

V skutočnosti to však bol Boh, ktorý ju viedol k jej snúbencovi. Jej viera v Boha ju doviedla až sem. Zavolali ju a spýtali sa: „Pôjdeš s týmto mužom?“ Ona vložila svoju dôveru v toho, ktorého nevidela a vo viere povedala: „Pôjdem.“

Rovnakým spôsobom každý z nás príde vo svojom živote k bodu, keď sa musíme rozhodnúť. Aby sme si mohli vybrať, musíme porozumieť komu – a prečo – sa odovzdávame.

Ako je nám to ukázané v evanjeliu, je potrebné, aby sme počuli celú radu Božiu. Hoci nemusí byť príjemné uvažovať nad ňou, je absolútne nutné, aby sme prijali pravdu Božieho Slova. Táto pravda je, že nikto z nás nemá

v Jeho očiach žiadne zásluhy. Nielenže nie sme dobrí, ale zhrešili sme a kvôli našim hriechom nie sme hodní toho, aby sme boli v Jeho prítomnosti (Rim. 3:12,23; Iza. 59:2). Biblia hovorí: „Lebo odplatou za hriech je smrť, ale darom Božím z milosti je večný život v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi“ (Rim. 6:23).

Až keď sa obrátíme a uznáme, že si zasluhujeme Boží hnev a trest, môžeme uvažovať o spasení, ktoré Boh dáva skrze Pána Ježiša Krista. Sme upriamení na našu potrebu a Boh nám položí otázku: „Pôjdeš s týmto mužom?“ „Tento muž“ je Jeho Syn, Pán Ježiš Kristus.

Je iba jediná odpoveď na problém hriechu. Je iba jediná cesta, ktorou môžeme byť zmierení s Bohom. Je to skrze vieru v Jeho Syna. Pán Ježiš povedal: „Ja som cesta i pravda i život; nikto neprije k Otcovi, len skrze mňa“ (Jána 14:6).

Keď Rebeka cestovala, možno premýšľala: „Som zvedavá, aký je.“ a „Bude ma milovať?“. Čítame si v 1. Moj. 24:67, že Izák ju vzal do svojho stanu a že ju miloval. Hoci ho nikdy predtým nevidela, dôverovala jeho láske.

Aj my môžeme prísť ku Kristovi s dôverou, že nás miluje. Pretože On nás miloval až po smrť. Dobrovoľne prišiel na tento hriešny svet a šiel na krutý kríž Golgoty, pretože nás miloval. Trpel, krvácal a zomrel, aby zaplatil za naše hriechy a aby nám dal večný život. Keď sa v pokání obrátíme a vložíme svoju vieru a dôveru v Neho, navždy získame pokoj, odpočinok a istotu. Odpovieš dnes na Jeho volanie a povieš: „Pôjdem“?

SEDEM ZBOROV

[1] Úvod

Clark Logan

Uvažovanie nad siedmimi listami zborom v Ázii (Zjav. 2-3) dopĺňa uvažovanie nad inými "sedmičkami" v Písme, ako sedem slávností Hospodinových (3. Moj. 23) a sedem podobenstiev o kráľovstve (Mat. 13). V rámci týchto zbierok je veľké množstvo právd, týkajúcich sa Božích plánov pre Jeho pozemský ľud, Izrael a tiež pre Jeho ľud s nebeským určením, Cirkev. Môžeme prijať veľké bohatstvo, ak sa pokúsime uchopiť základné ponaučenia z týchto oblastí Písma. Naša terajšia úvaha sa venuje prvým trom kapitolám knihy Zjavenia, v ktorých Pán Ježiš hovorí k siedmym miestnym zborom. Ponaučenie, ktoré si môžeme z týchto siedmich listov vyvodit', je relevantné ku svedectvu kresťana dnes, ale najprv si musíme povedať čosi o pozadí týchto listov.

Ján na ostrove Patmos

Ján býva považovaný za najdlhšie žijúceho apoštola a jeho posledné dielo, napísané na konci prvého storočia, uzatvára kánon Písma. Jeho život bol ukázkou toho, akú zmenu môže spôsobiť Božia milosť v človeku. Bol bratom Jakoba a na začiatku boli tiež nazvaní „synovia

hromu“, čo naznačuje, že mali búrlivú a hlučnú povahu (Mar. 3:17). Ján sa stal učeníkom lásky s nežným srdcom. V tomto čase bol vo vyhnanstve na Patmose, opustenom ostrove v Egejskom mori. Nežil tu v nútenom odpočinku, pravdepodobnejšie je, že trávil čas namáhavou prácou v mramorových baniach na ostrove a trpel súženie pre Krista.

Ján zvyčajne udáva dôvod, prečo píše. V Evanjeliu Jána bolo jeho zámerom vypôsobiť vieru (Jána 20:31). Vo svojom prvom liste chcel dať uistenie (1. Jána 5:13) a v druhom a treťom vyzýva k láske (2. Jána 5; 3. Jána 8). V Zjavení bol povolaný Bohom, aby „napísal, čo videl a čo je a čo sa má diať po tomto“ (Zjav. 1:19). Z jeho dôrazu na významné udalosti, ktoré ešte ležali v budúcnosti (Zjav. 6 a ďalej) je zrejmé, že Jánovou túžbou bolo nielen povzbudiť vernosť v prítomnosti, ale aj viesť k nádeji pre budúcnosť.

Kristus v Zjavení

Posledná kniha Biblie býva zväčša považovaná za ťažkú a náročnú na porozumenie. Sú tu nezvyčajné videnia

a znamenia, ktoré už boli vykladané najrôznejšími spôsobmi. To, čo však nesmieme prehliadnuť je, že osoba Pána Ježiša Krista je tak zdrojom, ako aj predmetom tejto knihy. Dostal zjavenie od Boha a verne ho odovzdal Jánovi skrze svojho anjela. Kniha je ukázaním Jeho prichádzajúcej slávy.

Kristus je nám na začiatku Zjavenia predstavený v celom Jeho kráľovskom veličenstve a sudcovskej moci. Má tu veľa mien, ktoré vyjadrujú množstvo úžasných aspektov Jeho osoby. V samotnej prvej kapitole vidíme, že Ježiš Kristus je verný svedok, prvorodený z mŕtvych, knieža kráľov zeme, Alfa a Omega, počiatok a koniec, prvý a posledný a Syn človeka. V priebehu knihy Ján nazýva Krista Baránkom, čím nám pripomína, že dielo Golgoty nebude nikdy zabudnuté. Na konci knihy je vyjadrené očakávanie Kristovho druhého príchodu a velebená Jeho milosť.

Zbory

Sedem zborov v Zjavení boli konkrétne miestne spoločenstvá pravých veriacich, povolanych zo sveta a zhromaždených k menu Pána Ježiša Krista. Všimnime si, že Kristus je stredobodom – prechádza sa uprostred siedmich svietnikov; tiež tu vidíme Kristovu zvrchovanosť – On sám má právomoc nad zbormi; svedectvo každého zboru – boli zobrazení svietnikom s ramenami (nie jednou sviečkou), ktorého úlohou bolo svietiť; autonómnosť každého zboru – neboli spojení ako špeciálna skupina či denominácia, ale každý stále na svojom vlastnom mieste; a zodpovednosť

každého zboru – každý bol osobitne posudzovaný a oslovený Pánom.

Vo všetkých Jánových listoch zborom vidíme rovnaký vzor. Môžeme ho zhrnúť v nasledovných troch bodoch:

- Kristova zvrchovanosť – predstavuje sa každému zboru jedinečným spôsobom
- Kristovo hodnotenie – chváli dobré a vyčíta zlé
- Kristova žiadosť – vystríha pred súdom a sľubuje požehnanie.

Ázia

Zostáva ešte vysvetliť, že zemepisná oblasť, o ktorej sa tu hovorí ako o „Ázii“, bola časťou rímskej provincie, historicky známej ako Asia Minor (Malá Ázia). Dnes je táto oblasť súčasťou Turecka. Na západe tejto provincie bola okružná obchodná cesta a pri nej sa nachádzalo aj týchto sedem zborov. Pisateľ začína zborom v Efeze a pokračuje oslovením ostatných, pričom sa pohybuje v smere hodinových ručičiek. V tejto oblasti boli aj ďalšie podobné zbory, ale týchto sedem vybraných snád' plne zobrazuje bežné podmienky danej doby.

ČO VIEME O ZBOROCH V ÁZII
DNES? JE TU LEN MÁLO
FYZICKÝCH POZOSTATKOV A EŠTE
MENEJ DUCHOVNÝCH.

Čo vieme o zbormi v Ázii dnes? Je tu len málo fyzických pozostatkov a ešte menej duchovných. Hoci je dobré, ak v našej službe hľadáme budovanie pre budúcnosť, mali by sme

pamätať aj na ponaučenia histórie. Áno, Pán Boh stále pracuje a Kristus pokračuje v budovaní svojej Cirkvi, ale nemáme žiadnu istotu stálosti špecifického svedectva na žiadnom konkrétnom mieste. Provincia Malej Ázie bola svedkom niektorých z najväčších známych apoštolských úsilí, tak v hlásaní evanjelia, ako aj učení Božieho Slova, no napriek tomu sa dnes táto oblasť zdá duchovne pustá.

Je veľa dôvodov, prečo miestne svedectvo môže prestať existovať. Niektorí stratia svoju horlivosť v evanjeliu, druhí svoju mravnú čistotu, ďalší opustia zdravé učenie a iní stratia

potrebnú pokoru a lásku. Mali by sme sa s Božou milosťou úprimne usilovať, udržiavať, posilňovať a rozširovať Božie dielo, pamätajúc, že je to Jeho dielo: On požehnáva tam, kde chce a kedy sám chce.

Náš prístup v týchto krátkych úvahách bude venovať svoju pozornosť podmienkam, tak ako sú opísané pre každý zbor, vziať si praktické osobné ponaučenie a posilnenie pre každý z miestnych kresťanských zhromaždeniach, ktorých sme súčasťou. Tak ako vtedy, ani dnes neexistuje žiadny dokonalý zbor.

► *Pokračovanie nabudúce*

SVÄTÍ, KTORÍ TRPELI

[1] Jozef – Utrpenie za dobro

Ryan Coleman

Tento článok je prvým v seriáli "Svätí, ktorí trpeli". Naším cieľom je povzbudiť veriacich v skúškach a zdá sa vhodné začať mužom, ktorého Boh vyvýšil z nízkości väzenia na výsosť moci. Je pozoruhodné, že taká veľká časť Božej knihy počiatkov, 1. Mojžišovej, sa zaoberá týmto jedným mužom. V tlači, filmoch, nahrávkach a na

javisku je Jozef známy ako ten, ktorý trpel pre spravodlivosť. Bol dobrým a plodným stromom pri studni, ktorého vetvy prekonali vysoký múr ťažkostí (1. Moj. 49:22). Jeho život je inšpiráciou pre mnohých.

Opis scény

Z nášho úvodu do Jozefovho života je zrejmé, že bol jedinečný, význačný

svojou úprimnosťou a poslušnosťou pozemským autoritám aj nebeskému Bohu. V jeho charakteristickej odpovedi otcovi: „Tu som!“ nie je ani náznak sebeckva. Pán Boh si ho vybral

aj zmätenému mladému faraónovi. Jeho rozumnosť bola ocenená a po rokoch utrpenia Jozef konečne opustil cisternu, otroctvo a väzenie a stal sa vládcom nad Egyptom!

V JEHO CHARAKTERISTICKEJ
ODPOVEDI OTCOVI: „TU SOM!“
NIE JE ANI NÁZNAK SEBECKVA.

do služby už v mladom veku a jeho úprimné správy a úžasné sny vzbudili v jeho bratoch temnú a zlú žiarlivosť. Odmietli Jozefa a jeho sny a predali ho do otroctva, nájduc tak vhodný prostriedok na zmarenie svetla, ktoré vrhal na ich poškvrnené a sebecké srdcia.

Otroctvo ho priviedlo do Putifarovho domu a hoci sa okolnosti zmenili, Jozefov duch a dlhá skúška nie. V krátkom čase bol Jozef pre svoj zbožný charakter a vernosť v napĺňaní všetkých Putifarových potrieb povýšený. Jeho úspech a vzhľad zaujali Putifarovu manželku. Jej lži a zvädzanie vyvolali Jozefovo odmietnutie a z neho vyplývajúce utrpenie. Nemohol sa podriaďovať jej skazenosti a zhrešiť proti Bohu (1. Moj. 39:9). Výsledkom bolo, že ho uvrhli do väzenia a zabudli na neho.

Napriek tomu Jozefova čestnosť žiarila aj vo väzení. Faraónov zneuctený komorník sa ocitol v podlžnosti voči pobožnému mužovi, ktorý mu Božou mocou vysvetlil jeho sny. Paradoxne, boli to sny, ktoré dovedli Jozefa do Egypta v reťaziach, no ktoré ho priviedli aj pred faraónov trón. Konečne mohol ukázať Božiu múdrosť

Realita utrpenia

Zvykneme sa čudovať, prečo ľudia ako Jozef trpia. Akosi očakávame, že dôsledky ľudského hriechu sa ich nebudú týkať. Ale utrpenie dopadá na celé ľudstvo; je produktom hriechu. Každý z nás je zavretý pod hriech vo svete, a tak nasleduje utrpenie. Môže prísť telesne, citovo alebo duchovne, ale vždy je bolestivé. Svätí aj hriešnici stonajú a vzdychajú pod bolesťou hriechu. Apoštol Pavel píše, že dokonca aj my, ktorí sme prvotinou Ducha Božieho, v sebe vzdycháme pre hriech (Rim. 8:22).

Jozef trpel preto, že v hriešnom svete robil to, čo bolo správne. Nečítame si, že by mu pohani spôsobovali jeho vlastné skutky, ale zlo, ktoré voči nemu páchali iní (1. Moj. 49:23). Ako taký je obrazom utrpenia pre činenie dobrého, pre to, čo je správne a podobné Kristovi. Avšak toto neznamená, že by jeho bolesť bola akokoľvek menšia než bolesť tých, ktorí trpia preto, že robia zlé! V skutočnosti, takéto utrpenie môže človeka bolieť ešte viac. Lotor na kríži vedel, že trpí pre svoje vlastné zlé skutky a očakával trest (Luk. 23:41).

Aká rana to musela byť pre mladého Jozefa, keď poslušne hľadal svojich bratov v Dotáne a potom, o niekoľko hodín, sa v reťaziach a opustený potkýnal kráčajúc za Madianskou karavánou! Putifarova žena ho obrala o akúkoľvek možnosť brániť sa pred

svojím pánom. Bol hodený do väzenia v návale zlosti. Niektoré chronológie naznačujú, že Jozef trpel v žalári viac než päť rokov, kým ho faraónove sny nedoviedli do svetla paláca. Hoci Boh ho viedol podľa svojho dobrého plánu, Jozef spoznal bolesť utrpenia pre zlé skutky druhých a jeho duša sa dostala do železa (Žalm 105:18).

Odpoď trpiaceho

Je zrejmé, že Jozef trpel pre činenie toho, čo je dobré a správne pred Bohom. Najväčším dôkazom Jozefovho utrpenia pre spravodlivosť však vidíme v príchode jeho bratov do Egypta. Vládca Egypta, ktorý má za sebou otroctvo a väzenie, zachraňuje ríšu a okolité kmene sú prinútené prísť do Egypta, aby nakúpili potravu. V týchto podmienkach sa jeho sny naplnili a sme svedkami jeho najväčšej bolesti.

„Záchranca sveta“ neplakal, keď ho Madiánci hnali do Egypta. Ani v Putifarovom dome nevidíme slzy. Deň čo deň ťažkej väzenskej práce znášal v tichosti, bez plaču. Ale keď sa pred ním postavilo desať Jakobových synov, aby nakúpili obilie, Jozef začal veľmi plakať. V skutočnosti Jozef plakal v každej skúške, ktorou prechádzali jeho bratia a každé ponaučenie, ktoré z jeho ruky dostali, mu trhalo srdce.

Jeho lekcie boli ťažké, ale nutné. Opovrhovali jeho vernými správami a tým, keď ich v mladosti hľadal v Dotáne, a tak museli spoznať bolesť utrpenia ako nepraví vyzvedači v jeho kráľovstve. Predali ho za striebro a tak sa museli báť, keď našli striebro vo svojich vreciach. Pohrdali ním ako tým, kto má byť nad nimi a preto museli

zažiť zúfalstvo, keď našli pohár svojho vládcu v Benjamínovej batožine. Stratil sa svojmu otcovi a rodine, ale oni sa divili, že ich poznal podľa ich veku a prvorodenstva.

S Kristovým súcitom Jozef pred svojimi bratmi trpel nie pre svoju spravodlivosť, ale aby oni mohli byť ospravedlnení pred Bohom. Poučil ich, odpustil im a objal ich. Jeho slová sú slovami súcitu: netrápťe sa, nehnevajte sa, nevaďte sa, Boh ma poslal pre záchranu života (1. Moj. 45:5). „Ale Jozef im povedal... Vy ste zamýšľali proti mne zlé, ale Bôh to zamýšľal obrátiť na dobré, aby učinil tak, ako je to dnes, aby zachoval mnohý ľud pri živote. A tak teraz nebojte sa. Ja vás budem zaopatrovat' potravou i vaše drobné deti. A tešil ich a hovoril k ich srdcu.“ (1. Moj. 50:19-21).

JOZEFOVE BOLESTI PRIVIEDLI
IZRAELA TAM, KDE ICH BOH
CHCEL MAŤ POČAS HLADU.

Výsledok boja

Jozefove bolesti priviedli synov Izraelových do zeme Gózen, kde ich Boh potreboval mať počas hladu. Jeho utrpenie kvôli nim zaistilo, že Izrael, ako úplný národ, narastie a nakoniec sa vráti vo svojom čase do Kanaánu. Sláva tohto utrpenia nebola v jeho vlastnej spravodlivosti, ale v tom, že jeho spravodlivé srdce trpelo, aby ho Boh mohol použiť pre dobro druhých. Keď na nás príde skúška, môžeme trpieť pre činenie dobrého, dokonca aj činenie dobrého pre druhých (1. Pet. 3:17).

► Pokračovanie nabadúce

BOŽÍ DOKONALÝ SLUŽOBNÍK

[2] Kristus podľa Izaiáša 49

Ian Gibson, Winnipeg, Kanada

Uvažovali sme nad vlastnosťami Pána Ježiša ako Hospodinovho dokonalého Služobníka v Izaiášovi 49 a vo verši 1 sme si všimli Služobníckovo povolanie; to, ako bol povolaný do svojej služby od chvíle Jeho príchodu na tento svet. V Božom slove nájdeme konzistentný princíp, že Boží služobník potrebuje čas prípravy; obdobie osobného obecenstva s Bohom. Mojžiš bol 40 rokov v pustatine, kým ho Hospodin z horiaceho kra povolal, aby vyviedol Izraelský ľud z Egyptskej zeme. Dávid prežil osamelé chvíle ako pastier, kým bol vzatý od stáda, aby bol pomazaný za kráľa nad Izraelom. Ján Krstiteľ bol sám na púšti predtým, než začal svoju službu ohlasovania príchodu Mesiáša. Apoštol Pavel, ktorého vzkriesený Pán Ježiš Kristus povolal do služby apoštola, okamžite vyhľadal samotu v Arábii a strávil tam tri roky (Gal. 1:17-18), aby sa pripravil na veľké dielo, ktoré mu Boh pripravil a toto bol čas, keď prijal niekoľko úžasných zjavení od Boha. Približne 13 rokov ubehlo medzi Saulovým

obrátením a jeho prvou misijnou cestou, keď Svätý Duch povedal: „Nože mi oddelíte Barnabáša a Saula ku dielu, ku ktorému som ich povolal“ (Skut. 13:2).

Verš 2: Príprava Služobníka

Tento verš nádherne hovorí o období prípravy dokonalého Služobníka na Jeho službu: „A učinil moje ústa ostrými jako ostrý meč, ukryl ma v tône svojej ruky a učinil ma ostrou strelou vyleštenou, schoval ma vo svojom túle.“ Všimnime si, že tento čas prípravy bol časom skrytosti pred pohľadom ľudí; Služobník dvakrát hovorí „ukryl ma... schoval ma“. Je pozoruhodné, že večný Boží Syn prišiel dolu do tejto časnosti, 30 rokov žil na tomto svete, ale jediné konkrétne udalosti tohto obdobia zaznamenané v Písme sú v chráme, kde bol ako 40 dňové dieťa (Luk. 2:22-39) a potom, až keď mal 12 rokov (v. 42-50). Avšak Lukáš 2 dáva dve všeobecné poznámky k týmto relatívne skrytým rokom; prvá, týkajúca sa Jeho detstva je, že „dieťaťko rástlo a silnelo duchom,

plnené súc múdrosťou, a milosť Božia bola obrátená naň“ (v. 40). Druhá, ohľadom Jeho mladosti hovorí, že „Ježiš prospieval múdrosťou a vzrastom a milosťou u Boha aj u ľudí“ (v. 52). V týchto veršoch je určitý stupeň tajomstva, ale ukazujú, že v čase, keď sa Služobník pripravoval na svoju nasledujúcu verejnú službu, prebiehal pri Ňom telesný aj duchovný rast a dospievanie.

Pán Ježiš prežil 30 rokov v súkromí, obdobie skrytosti a takmer úplného utajenia, kým začal svoju trojročnú verejnú službu Bohu. Nekonal žiadne úžasné zázraky, ani v týchto rokoch

PRE TÝCH, KTORÍ BOLI VÔKOL NEHO, BOL „SYNOM TESÁRA“, ZDANLIVO SÚČASŤOU OBYČAJNEJ ĽUDSKEJ RODINY.

v Nazarete neučil a nekázal. Pre tých, ktorí boli vôkol Neho, bol „synom tesára“ (Mat. 13:55), zdanlivo súčasťou obyčajnej ľudskej rodiny, neznámy, nepoznaný a dokonca aj nepovšimnutý. Ale po celý ten čas prežíval dokonalé obecenstvo so svojím Bohom, dlejúc v lone Otcovom a súc pripravovaný a vystrojovaný do najväčšej služby, akú kedy kto vykonal Bohu. Jedine Jeho Otec ocenil tieto roky prípravy, pretože skončili Jeho prehlásením záľuby vo svojom Synovi: „Ty si ten môj milovaný Syn, v tebe sa mi zalúbilo“ (Luk. 3:22). Otec sa radoval z blízkeho obcenstva so svojím Synom počas týchto rokov Jeho skrytosti pred očami ľudí. V tichom oddelení Boh pripravoval svojho Služobníka na dielo, ktoré Mu dal vykonať.

Mali by sme si všimnúť obraznosť jazyka vo verši 2: „A učinil moje ústa ostrými jako ostrý meč, ukryl ma v tóni svojej ruky.“ V týchto rokoch skrytosti, ukrytý v tóni Božej ruky, ústa služobníka boli učinené „ako ostrý meč“. Bola tu teda príprava na hovorenie; bol pripravovaný, aby hovoril v moci a autorite slov, ktoré Mu dá otec. Bude hovoriť a Jeho slová budú prenikať priamo do srdca, prerážajúc každé ľudské pokrytectvo. Mnohokrát to zažili farizeji, keď sa Ho snažili chytiť v reči, ale niekoľko slov Pána Ježiša ich umlčalo, neschopných odpovedať Mu. Jeho ústa boli „ako ostrý meč“, schopný rozdeliť „myšlienky a mysle srdca“ (Žid. 4:12).

Služobník taktiež hovorí: „učinil ma ostrou strelou vyleštenou, schoval ma vo svojom túle“. V týchto rokoch skrytosti, keď bol ukrytý v Božom tulci, bol Služobník učinенý „ostrou strelou“. Ak „ostrý meč“ symbolizuje Jeho slová, potom „vyleštená strela“ hovorí o Jeho pohybe a teda bol pripravovaný aj na pohyb v Jeho službe Bohu. Lukostrelec vie, že jeho šípy musia byť dokonale hladké, pretože ak je na nich nejaká nerovnosť, nebudú letieť priamo a minú cieľ. Roky prípravy dokonalého Služobníka vytvorili dokonale hladký, vyleštený šíp, ktorý keď opustil luk, letel priamo a ani na chvíľu sa neodchýlil zo správneho smeru. Pán Ježiš sa vo Svojom pohybe nikdy neuchýlil od cesty, ktorá pred Ním ležala, ale letel ako vyleštená strela až na Golgotu, miesto obete.

Môžeme sledovať Jeho pohyb v Evanjeliu Lukáša, ako pevne kráčal do Jeruzalema. Na vrchu premenenia hovoril o „jeho smrti, ktorú mal

podstúpiť v Jeruzaleme“ (9: 31). Znova, čítame si, že „pevne obrátil svoju tvár, že pojde do Jeruzalema“ (v. 51) a že Samaritáni „ho neprijali, pretože jeho tvár bola obrátená ísť hore do Jeruzalema“ (v. 53). O svojej smrti povedal, že „mám byť pokrstený krstom, a jaký som stiesnený, dokiaľ sa nesplní“ (12:50). Čítame, že „chodil po mestách a mestečkách učiac a bol na ceste do Jeruzalema“ (13:22) a „stalo sa, keď išiel do Jeruzalema, že išiel pomedzi Samáriu a Galileu“ (17:11). Povedal svojim učeníkom: „Hľa, ideme hore do Jeruzalema, a naplní sa Synovi človeka všetko, čo je napísané skrze prorokov“ (18:31). Keď sa priblížil k mestu, že „išiel popredku idúc hore do Jeruzalema“ (19:28) a vstúpil do chrámu. Takto, vo všetkom svojom cestovaní, sa ani raz neodchýlil a neodvrátil od Otcovej vôle. Mal

TAKTO, VO VŠETKOM SVOJOM
CESTOVANÍ, SA ANI RAZ
NEODCHÝLIL A NEODVRÁTIL OD
OTCOVEJ VÔLE.

svätú horlivosť a odhodlanie a tak, ako „vyleštená strela“, letel ako rovný šíp do terča, pretože bol pripravený k tomu, aby sa správne pohyboval v službe Bohu.

Ďalej, vo vzťahu k príprave Služobníka, čítame: „ukryl ma v tóni svojej ruky“. Vidíme tu obraz vojaka s mečom v pošve a rukou spočívajúcou na rukoväti, pripraveného vytasíť meč v ktorejkoľvek chvíli. Podobne, „schoval ma vo svojom túle“: šíp je pripravený na vytiahnutie v ktoromkoľvek

okamihu, keď je to potrebné. Počas svojich rokov v Nazarete bol Pán Ježiš ako meč spočívajúci v pošve. Takže keď „začínajúc kázať mal tak asi tridsať rokov“ (Luk. 3:23), prišiel deň, aby začal svoju verejnú službu a bol pripravený; meč bol vytasený, vyleštený šíp vytiahnutý a bol plne k dispozícii svojmu Bohu.

AK MÁME SLUŽIŤ BOHU VO
VEREJNEJ SLUŽBE, POTREBUJEME
STRÁVIŤ ČAS V USILOVNEJ
PRÍPRAVE V SÚKROMÍ.

Vidíme, že ak máme slúžiť Bohu vo verejnej službe, potrebujeme stráviť čas v usilovnej príprave v súkromí. Nemali by sme sa náhliť do svetla verejnej služby pre Pána, ale radšej čakať, kým máme za sebou dostatočný čas prípravy. Služba Bohu musí mať za sebou obdobie skrytosti, keď sme sami s Bohom a prežili sme čas osobnej výchovy Božím Duchom. Možno máme plány, že chceme neskôr v živote slúžiť Pánovi, ale už teraz musíme priniesť nutné obete, aby sme boli pripravení slúžiť Mu. Žiadny veriaci nie je príliš mladý, aby začal svoju prípravu na duchovnú službu. Ak stratíme roky mladosti pre veci, ktoré nemajú večnú hodnotu, môže sa stať, že nikdy nebudeme pripravení slúžiť Pánovi a On nás nebude môcť vo svojej službe použiť. Aké vzácne je byť plne k dispozícii nášmu Bohu a byť pripravení pre Jeho použitie vo chvíli, keď to vo svojej milosti On určí.

► *Pokračovanie nabadúce*

ŠTYRIA PREDSTAVENÍ SYNAGÓGY

Denis O'Hare, Francúzsko

PREDSTAVENÝ, KTORÝ SA RADOVAL (LUK. 8:41,42)

“**A**hľa, prišiel istý muž, ktorému bolo meno Jairus, a to bol predstavený synagógy, ktorý padol k nohám Ježišovým a prosil ho, žeby vošiel do jeho domu, lebo mal jednorodenú dcéru, asi dvanásťročnú, a tá zomierala.”

V Písme si čítame o troch „dvanásťročných“: prvým bol Manases, ktorý bol zlý (2. Král. 21:1), potom Jairova dcéra, ktorá bola zázračne vzkriesená, a nakoniec o samotnom Pánovi Ježišovi, v ktorom „sú skryté všetky poklady múdrosti a známosti“ (Luk. 2:41-52; Kol. 2:3).

Keď Pán Ježiš prišiel do domu, našiel tam hudobníkov, spevákov a zástup, ktorý robil veľký hluk a keď prehovoril, „vysmievali Ho“. Všetkých poslal von, keďže, ako píše Matthew Henry, „boli nehodní byť svedkami tohto zázraku. Aký veľký dôvod k radosti to muselo byť pre tento dom, keď bolo dievčatko vrátené svojim

rodičom!“ Inokedy prišiel k Pánovi Ježišovi stotník s prosbou, aby uzdravil jeho služobníka a prejavil svoju pokoru, keď Pána žiadal, aby „povedal iba slovo“ namiesto toho, aby šiel do jeho domu (Mat. 8:5-13). Povedal, že je nehodný a preto Pán spravil, o čo Ho stotník žiadal a pochválil ho pre jeho vieru.

Jairus nepochybne stále spomínal na tento deň s veľkou radosťou a vďačnosťou voči Pánovi za Jeho veľký skutok, ktorý vykonal, keď vzkriesil jeho dcéru. Aký šťastný musel byť, že prišiel s prosbou za ňu k Pánovi Ježišovi! Je to pripomenutím aj pre nás, že máme stále prinášať na modlitbách pred Pána našich blízkych, ktorí sú stále vo svojich hriechoch. Akú radosť a ďakovanie nám to prinesie, keď uvidíme, že naše modlitby sú vypočuté!

AKÚ RADOSŤ A ĎAKOVANIE NÁM
TO PRINESIE, KEĎ UVIDÍME, ŽE
NAŠE MODLITBY SÚ VYPOČUTÉ!

PREDSTAVENÝ, KTORÝ PROTESTOVAL (LUK. 13:10-17)

„A po tie soboty učil v jednej z tých synagóg. A hľa, bola tam žena, ktorá mala osemnásť rokov ducha nemoci a bola zohnutá a nemohla sa vzpriamiť nijakým spôsobom... Vtedy predstavený synagógy, namrzený, že Ježiš uzdravoval v sobotu... A Pán mu odpovedal a riekol... Nuž a táto, ktorá je dcérou Abrahámovou, ktorú bol poviazal satan, hľa, toto už osemnásť rokov, nemala byť vyprostená z toho puta v sobotný deň? ...a celý zástup sa radoval všetkým tým slávnym skutkom, ktoré sa dialy od neho.“

Samotná skutočnosť, že táto žena sa napriek svojmu postihnutiu nachádzala v synagóge, hovorí o tom, že sa bála Boha a túžila počuť Božie slovo tam, kde sa čítalo. Pánova odpoveď zahanbila Jeho protivníkov pre ich nedostatok súcitu. Tak veľa rokov nemohla zdvihnúť hlavu, vidiac iba zem pod svojimi nohami a zrazu bola zázračne vyslobodená. Pri inej príležitosti farizeji kritizovali Pána, pretože Jeho učeníci zbierali klasy obilia v sobotný deň, pretože farizeji to považovali za prácu, ktorá bola v sobotu zakázaná. Pokarhal ich a pripomenul im, že „Sobota je učinená pre človeka a nie človek pre sobotu“ (Mar. 2:27).

Kiežby sme sa vystríhali zlého príkladu tohto predstaveného synagógy, ktorý nemal zľutovanie nad utrápenou dušou, ani sa neradoval, že vidí Boha konať! Mali by sme mať hlboký súcit s tými, ktorí sú v zovretí Satana a vzdávať slávu Bohu, keď sú vyslobodení z jeho zajatia.

PREDSTAVENÝ, KTORÝ UVERIL (SKUTKY 18:8)

„A Krispus, predstavený synagógy, uveril Pánovi s celým svojím domom, i mnohí z Korintanov počúvajúc verili a dávali sa pokrstiť.“

Krispus bol predstaveným synagógy v pohanskom meste Korinte, čo okrem iného znamená, že bol presvedčeným Židom, ale keď počul evanjelium, uveril a bol spasený. Niet pochyb, že svedectvo Pavla, predtým horlivého farizeja, urobilo na neho dojem, pretože Pavel bol veľmi zvláštnym mužom. So svojou známosťou starozákonných Písem by bol cennou pomocou v miestnom zhromaždení, pretože mnohí veriaci nepochybne prišli z modlárskeho a niekedy aj nemravného prostredia a boli neteční k Božiemu Slovu. Pavel im však pripomenul, že už sú umytí, posvätení a ospravedlnení „v mene Pána Ježiša Krista a v Duchu nášho Boha“ (1. Kor. 6:11).

Je úžasné vedieť, že Boh zachraňuje ľudí z najrôznejšieho prostredia a že vo svojej službe môže plne využiť ich vedomosti, skúsenosti a schopnosti na svoju vlastnú slávu a k požehnaniu svojho ľudu.

PREDSTAVENÝ, KTORÉHO ZBILI (SKUTKY 18:17)

„Vtedy pochytili všetci Gréci Sosténa, predstaveného synagógy, a bili ho pred súdišťom. A Gallion na to nič nedbal.“

Nepriateľstvo voči Pavlovej kázni v Korinte vyvrcholilo, keď ho dovedli pred správcu oblasti, Galliona, ktorý

sa odmietol nechať zatahnuť do tohto sporu. Nahnevaná odpoveď miestnej gréckej populácie dopadla na Sosténa, predstaveného synagógy, ktorého bili pred súdištom. Tento trest nám hovorí o silných pocitoch obyvateľstva, ktoré reagovalo úplne nerozumne, keď bili predstaveného synagógy. Iste to bola ironická situácia, keď bol neveriaci človek prenasledovaný kvôli hlásaniu evanjelia!

V tomto vidíme nebezpečenstvo, ktoré hrozí tým, čo sa protivia Slovu a dielu Božiemu. Sostenes a jeho spoločníci bránili šíreniu evanjelia,

ale ich úsilie vyšlo navnivoč veľmi neočakávaným spôsobom, nie tým, čo by robil Pavel či ostatní veriaci, ale rukou pohanov! Boh je nado všetkým a tí, ktorí sa Mu protivia, to robia na vlastnú škodu.

Výsledkom tohto všetkého bolo, že Pavlovi bolo umožnené pokračovať v Božom diele v Korinte a pokusy nepriateľa zabrániť mu v tom zlyhali. Dnes môžeme dôverovať tomu istému Bohu, ktorý môže premôcť všetky prekážky pre pokračovanie Svojho diela aj v tých najťažších podmienkach.

Evanjelium v knihe Zjavenia:

Posledné slzy

Tim McCalley

Jednou z posledných vecí, ktoré Boh zaslúbil, že ich ukončí, sú naše slzy. Nie bazálne slzy zdravého oka, ani čistiace slzy spôsobené krájaním cibule, ale tie, ktoré sú dôsledkom smrti, utrpenia, plaču a bolesti (Zjav. 21:4). Už viac nebude slz, pretože ich základná príčina bude odstránená. Dávid však hovorí, že náš súcitný Veľkňaz vie o každej našej slze: „Sober moje slzy do svojej nádoby; lebo či azda nie sú zapísané v tvojej knihe?“ (Žalm 56:9).

SMRŤ: Prvá zmienka o plači v Biblii sa týka Sárinej dievky, Hagari, keď očakávala smrť svojho

jediného dieťaťa. To, čo viedlo k tejto chvíli zúfalstva, bola Sárina nevera a Abrahámov nedostatok zodpovedného vedenia, keď sa chceli pokúsiť pomôcť naplneniu Božích zaslúbení. Dôsledkom bola škrvna v domácich vzťahoch. Boh zázračne zasiahol a Hagar bola ušetrená bolesti zo smrti svojho dieťaťa, ale my stále zakúšame, čo hovorí Židom 2:15: „ktorí bázňou smrti po celý čas života boli držaní v rabstve.“

UTRPENIE: Ezavova ľútosť nad predajom svojho prvorodenstva bola zrejmá: „Lebo nenašiel miesta obratu mysle u svojho otca, hoci to aj so slzami snažne hľadal.“ Mnohé z našich rozhodnutí sa nedajú vrátiť a zvrátiť ich efekt. Tak, ako Ezav, aj my sa občas chceme uspokojiť v prítomnej chvíli, vidiac väčšiu hodnotu v telesnom a okamžitom, než v neviditeľnom a večnom.

PLAČ: Žalmista stále plače nad bojujúcim ľudstvom, nespravodlivosťou v spoločnosti, utrpeniami života a zdanlivú Božiu pomalosť v zastavovaní tých, ktorí činia zlé a v tíšeni utrpenia. Keď sa všetky ostatné zdroje vyčerpali a rozum zlyhal, Dávid volá v úplnej závislosti na Božom milosrdenstve, aby ho On zachránil. Jeho najhlasnejší výkrik počujeme vtedy, keď je zasiahnutý vážnosťou svojho vlastného hriechu. V Žalme 38 sa jeho plač stupňuje do náreku a vzdychania. Dokonca aj mocný kráľ Dávid poznáva, že znova a znova nutne potrebuje Spasiteľa.

BOLEŠŤ: V Jóbovej bolesti vidíme, že aj verní môžu prechádzať súžením, či už citovým, alebo fyzickým. Nie každé utrpenie je dôsledkom osobného hriechu. Môže to byť skúška, ktorú Pán Boh dopustil, aby na nás posilnil alebo ukázal Kristovu podobu. Veľa kníh bolo napísaných

o probléme bolesti, dôvodoch bolesti a dokonca aj o „úžitku“ bolesti. Tých, ktorí žijú v neprestajnej bolesti, až tak nezaujímajú informácie o nej. Túžobne očakávajú deň, keď z nej budú vytrhnutí. Kedy Boh zotrie každú slzu? Možno v nebesiach, keď veci uvidíme z nebeskej perspektívy a vyroníme poslednú slzu nad premárnenými príležitosťami a stratenými rokmi. Keď dieťa beží k rodičovi v slzách a so zranením, matka najprv ošetrí ranu a potom vytiahne vreckovku, aby utrela slzy a utešila. Bude náš nebeský Otec mať menej súcitu? Nevysvetlí nám tie nezodpovedané otázky „prečo?“, pre ktoré sme vyliali toľko slz v živote na zemi, keď vojdeme do života večného? Jedno vieme: „A Bôh sotrie každú slzu s ich očí, a smrti už viacej nebude ani žalosti ani kriku, ani bolesti viacej nebude, lebo prvé veci pominuly“ (Zjav. 21:4).

Dobré zvesti z neba

Osobné spomienky

Apoštol Pavel, ktorý napísal významnú časť novozákonných epištol, nehovoril o sebe často. Napísal dokonca, že „nekážeme sami seba, ale Krista Ježiša ako Pána“

(2. Kor. 4:5). Keď však v posledných dňoch svojho života píše svojmu blízkemu spolupracovníkovi Timotejovi, niekoľkokrát spomína samého seba a niektoré z týchto

zmienok sú uvedené slovami „(ja) som“. Chcel by som sa zamyslieť nad troma takými výrazmi.

Prvé miesto je v 1. Tim. 1:15 a je to vyznanie: hovorí, „som prvý“. Môžeme sa pýtať, „prvý v čom? „Verné je to slovo a hodno každého prijatia, že Kristus Ježiš prišiel na svet spasiť hriešnikov, z ktorých prvý som ja.“ Tento muž opisuje samého seba ako prvého z hriešnikov. Môžeš povedať: „Ja nie som hriešnik“, ale Božie slovo vraví: „Lebo nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej“ (Rim. 3:23). „Preto jako skrze jedného človeka vošiel hriech do sveta a skrze hriech smrť, a tak prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili“ (Rim. 5:12). Nie je možné vyhnúť sa tomuto výroku; všetci sme hriešnikmi a preto si zaslúžime večné odsúdenie od Boha.

Avšak Boh, proti ktorému sme zhrešili, našiel spôsob ako náš hriech môže byť odpustený. Spôsob, ktorý spočíval vo vydaní Jeho jednorodeného Syna na bolestivú smrť ukrižovaním na mieste menom Golgota. „Lebo tak miloval Bôh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život“ (Jána 3:16). Aby uskutočnil svoj plán pre záchranu hriešnikov, Boží Syn bol ochotný vytrpieť bolesť golgotského kríža a tak náš verš hovorí: „Kristus Ježiš prišiel na svet spasiť hriešnikov...“ On je jediný Spasiteľ. Spasenie sa nedá nájsť v cirkvi, v náboženstve, ani v našich skutkoch. Je iba a len v Osobe: „A nieto v inom nikom spasenia, lebo ani nieto iného mena pod nebom, ktoré by bolo bývalo dané niekomu medzi ľuďmi,

v ktorom by sme mali byť spasení“ (Skutky 4:12).

Druhé miesto je v 2. Tim. 1:12, kde si čítame: „ale sa nehanbím (nie som zahanbený), lebo viem, komu som uveril, aj som presvedčený, že má moc ostrážiť to, čo uložil u mňa, do tamtoho dňa.“ Tieto slová sú výrazom istoty. Pavel stál tvárou v tvár smrti a čoskoro po napísaní týchto slov bol popravený. Nikdy sa však netriasol a nebol v panike, ale s pokojnou dôstojnosťou očakával smrť. Čo mu dalo túto istotu? Hovorí: „Viem, komu som uveril.“ Nehovorí ani slovo o tom, „čomu uveril“, alebo „k čomu sa pripojil“, či „aké nariadenia dodržiaval“. Jeho viera bola vierou v Osobu. Drahý čitateľ, iba viera v Pána Ježiša Krista prináša spasenie a pokoj s Bohom.

**IBA VIERA V PÁNA JEŽIŠA KRISTA
PRINÁŠA SPASENIE A POKOJ
S BOHOM.**

Posledné miesto je v 2. Tim. 4:6: „Lebo ja som už po kuse obetovaný liatou obeťou a čas môjho odchodu sa už dostanovil.“ Toto nás privádza k záveru. „Som už po kuse obetovaný...“ Čiastočne je už vyliaty a je pripravený k odchodu. Slovo „odchod“ nesie význam „zdvihnutia kotiev“. Môžeme tu vidieť obraz lode, ktorá vyložila svoj náklad a je pripravená odísť k ďalšiemu cieľu. Pavel hovorí, že jeho služba Bohu na zemi sa skončila a on odchádza do inej krajiny, do neba. Toto je záver každej duše, ktorá uverila v Pána Ježiša Krista. Tých, ktorí odmietli Spasiteľa, očakáva tragédia večného trestu.

**„A TO JE TEN SÚD, ŽE SVETLO PRIŠLO NA
SVET, ALE ĽUDIA VIACEJ MILOVALI TMU
AKO SVETLO, LEBO ICH SKUTKY BOLI ZLÉ.“
(JÁNA 3:19)**

Toto je súd: „Ale Bôh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi. Nebolo možné v nás nájsť príčinu, pre ktorú by nás mal milodieť hriech; avšak človek nenávidí Boha a miluje svoj hriech, pretože jeho skutky sú zlé. Je to len pravé uznanie Božej lásky, ktoré nás prinúti milovať Ho a nenávidieť hriech.

[www.slovo pravdy .com](http://www.slovopravdy.com)

ISSN 1451-1991